

ДЕЯКІ ОСОБЛИВОСТІ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ РЕАЛІЗАЦІЇ ПРАВА НА ПРАЦЮ У ФЕРМЕРСЬКИХ ГОСПОДАРСТВАХ

Лющенко Анастасія Сергіївна,
Студентка факультету історії і права, 45 гр.
спеціальність 081 Право, Харківський
національний педагогічний університет
імені Г.С. Сковороди
Науковий керівник: д.ю.н., проф.
Коваленко О.О.

Особливості реалізації права на працю у формі трудового договору у фермерських господарствах встановлюються законом України «Про фермерське господарство» [1].

«Фермерське господарство є формою підприємницької діяльності громадян, які виявили бажання виробляти товарну сільськогосподарську продукцію, здійснювати її переробку та реалізацію з метою отримання прибутку на земельних ділянках, наданих їм у власність та/або користування, у тому числі в оренду, для ведення фермерського господарства, товарного сільськогосподарського виробництва, особистого селянського господарства, відповідно до закону» [1, ч.1 ст.1].

Таким чином, фермерське господарство створюється для того, щоб заробляти собі на життя працюючи через підприємницьку діяльність. Цікаво, що відносини, в яких реалізують право на працю члени сім'ї, що є членами фермерського господарства, визнаються трудовими. А саме: «Трудові відносини у фермерському господарстві базуються на основі праці його членів. У разі виробничої потреби фермерське господарство має право залучати до роботи в ньому інших громадян за трудовим договором (контрактом)» [1, ч.1 ст.27].

При цьому, варто відмітити, що ні у законодавстві, ні на практиці не міститься поняття «виробнича потреба». Однак, базуючись на тому, що, як раніше було відмічено, фермерське господарство є формою підприємницької діяльності громадян – самостійної, систематичної, ініціативної й на власний ризик господарської діяльності, що здійснюється суб'єктами господарювання з метою досягнення економічних і соціальних результатів та одержання прибутку [2, ст.42]), а також на тому, що «фермерське господарство діє на умовах самоокупності. Всі витрати господарство покриває за рахунок власних доходів та інших джерел, не заборонених законодавством. Фермерське господарство самостійно визначає напрями своєї діяльності, спеціалізацію, організує виробництво сільськогосподарської продукції, її переробку та реалізацію, на власний розсуд та ризик підбирає партнерів з економічних зв'язків у всіх сферах діяльності, у тому числі іноземних. Фермерське господарство має право

вступати в договірні відносини з будь-якими юридичними або фізичними особами, органами державної влади та органами місцевого самоврядування» [1, ст.24], питання про наявність виробничої необхідності та доцільність залучення до роботи найманих працівників повинно має вирішуватись фермерським господарством.

Також варто акцентувати увагу на тому, кому законом заборонено укладати трудові договори у фермерському господарстві у якості працівника.

Для цього варто зупинитись на визначенні членів фермерського господарства. А саме: «Членами фермерського господарства можуть бути подружжя, їх батьки, діти, які досягли 14-річного віку, інші члени сім'ї, родичі, які об'єдналися для спільного ведення фермерського господарства, визнають і дотримуються положень установчого документа фермерського господарства» [1, ч.1 ст.3].

І от ці особи, що є членами фермерського господарства та реалізують в ньому своє право на працю. Не можуть працювати в ньому за трудовим договором, бо «членами фермерського господарства не можуть бути особи, які працюють у ньому за трудовим договором (контрактом)» [1, ч.1 ст.3]. Адаже йдеться про фермерське господарство як про родинно-трудове об'єднання осіб. Фермери – це не наймані працівники, а власники майна й господарі свого виробництва, трудова діяльність яких ґрунтується на членстві в фермерському господарстві.

Список використаних джерел

1. Про фермерське господарство: Закон України від 19.06.2003 р., № 973-IV. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/973-15#Text>.
2. Господарський кодекс України: затв. Законом України від 16.01.2003 р., №436-IV. Відом. Верхов. Ради України. 2003. № 18, № 19-29, № 21-22. Ст. 144.

ЩОДО ВІДСУТНОСТІ У ПРОЕКТІ НОВОГО КРИМІНАЛЬНОГО КОДЕКСУ УКРАЇНИ ІНСТИТУТУ ПРИЗНАЧЕННЯ БІЛЬШ М'ЯКОГО ПОКАРАННЯ, НІЖ ПЕРЕДБАЧЕНО ЗАКОНОМ

Коновальчик Євгенія, аспірантка кафедри державно-правових дисциплін, кримінального права та процесу Харківського національного педагогічного університету імені Г.С. Сковороди